

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/57/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118238722
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:6118238722.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Világiovej v spore žalobkyne Y. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XXX, XXX XX R., právne zastúpená advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Na rozhliadke 2, 831 01 Bratislava - Nové mesto, IČO: 50 680 552, proti žalovanému C. H. G., Z., so sídlom R. XX, XXX XX F., V.: XX XXX XXX, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 4Csp/60/2018-225 zo dňa 27. septembra 2018, takto

rozhodol:

I. P o t v r d u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku I. o zastavení konania v časti 6,87 Eur.

II. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Súd konanie v časti 6,87 eur zastavuje.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1712,06 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1712,06 eur od 14. 01. 2017 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobkyni priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 3 ods. 1, § 39, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 566 ods. 2, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov, § 220 ods. 2, § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 255 ods. 2, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, § 3, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa a žalovaný ako klient uzavreli dňa XX.XX.XXXX úverovú zmluvu podľa ustanovení Obchodného zákonníka, na základe ktorej banka poskytla klientovi peňažné prostriedky za podmienok uvedených v zmluve o úvere, v Obchodných podmienkach pre úvery občanom a vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. V zmysle úverovej zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 6.000,- Eur, ktorý sa zaviazala splatiť v 120 anuitných

splátkach s termínom splatnosti prvej splátky dňa 29.12.2014 a so splatnosťou úveru na deň 27.11.2024, pričom poplatok za poistenie predstavoval 2,29 Eur, RPMN 16,59% a fixná úroková sadzba bola vo výške 17,33% ročne. Z Histórie transakcií na úverovom účte vyplýva, že žalobkyňa uhradila celkovo sumu 7.712,06 Eur. Podaním zo dňa 04.09.2018 zobrala žalobkyňa svoj návrh v časti o zaplatenie sumy 6,87 Eur spolu s úrokom z omeškania späť.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu, pretože ju uzatváral žalovaný ako dodávateľ a žalobkyňa ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy ako aj obsah všeobecných obchodných podmienok bol daný bez možnosti žalobkyne privodiť akúkoľvek zmenu. Uviedol, že údaje obsiahnuté v tzv. formulárovej zmluve však nezodpovedali ďalším požiadavkám kladeným na zmluvu o spotrebiteľskom úvere v rámci ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Dospel k záveru, že zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a z týchto dôvodov je preto možné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň zistil, že v zmluve je uvedená nesprávna ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) v neprospech spotrebiteľa a tiež zistil, že v zmluve absentuje aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Pokiaľ ide o započítanie poistného do celkových nákladov poukázal na právny názor Krajského súdu v Trenčíne vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 6Co/86/2017 zo dňa 25.04.2017. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, preto mal za to, že žalovaný sa na úkor žalobkyne obohatil, a teda získal plnenie bez právneho dôvodu. Rozdiel medzi poskytnutými prostriedkami a žalobkyňou uhradenými prostriedkami činí sumu 1.712,06 Eur. Nakoľko žalobkyňa splatila istinu úveru dňa 13.01.2017, súd zaviazal žalovaného aj na zákonné úroky z omeškania od 14.01.2017. Čo sa týka dojednania poistenia schopnosti splácať splátky pôžičky, súd mal za to, že poistenie tak, ako bolo v predmetnej úverovej zmluve dojednané nezodpovedá ustanoveniam § 788 a nasl. Občianskeho zákonníka o poistných zmluvách. Žalovaný však nepredložil súdu žiaden iný doklad preukazujúci vznik poistenia, prípade doklad o jeho nevzniknutí. Súd mal taktiež pochybnosti o skutočnom oboznámení sa s uvedenými dokumentmi žalobkyňou v zmysle zmluvy, podľa ktorej podpisom úverovej zmluvy potvrdila, že sa oboznámila s poistnou zmluvou a s platnými všeobecnými poistnými podmienkami. Uvedenie údajov o prijatí súboru poistenia tak, ako bolo uvedené v zmluve bolo najväčšou pravdepodobnosťou predpokladať, že žalobkyňa sa pre poistenie nerozhodla po zavretí úverovej zmluvy a prípadnom zvážení istého rizika, resp. vzniku poistnej udalosti, ale že prijatie už vopred naformulovaného poistenia bolo jednou z podmienok uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy. Takto žalobkyňi vznikla povinnosť platiť v rámci príslušnej dojednanej splátky aj časť predstavujúcu poistenie, a preto mal súd za to, že ide o dojednanie spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na späťvzatie žaloby v časti, súd konanie v časti 6,87 Eur zastavil.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa bola neúspešná len v nepatrnnej časti, t.j. v časti, v ktorej súd konanie zastavil, a preto jej priznal trovy konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to proti výrokom II. a III.. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uviedol, že za najväčšiu vadu rozhodnutia považuje to, že sa súd vôbec nevysporiadal s novým rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cdo/146/2017, teda súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení úplne ignoruje toto rozhodnutie, čím porušuje jeho právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami zo strany súdu a právo žalovaného na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Na uvedené rozhodnutie poukázal opätovne aj v súvislosti s členením splátok, a preto od neho nemožno žiadať, aby v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. uviedol presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove a na aplikačný dôsledok rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, ktorý je zverejnený na internetovej stránke NBS. Na základe uvedeného konštatoval, že zmluva umožňovala jednoduchým spôsobom priemernému spotrebiteľovi poznať všetky rozhodujúce parametre spotrebiteľského úveru, ako aj podmienky jeho splácania, vrátane nákladov, splatnosti, možnosť porovnania oproti iným spotrebiteľským úverom na finančnom trhu. Vo vzťahu k RPMN uviedol, že súdom vypočítaná RPMN je práve nižšia ako tá, ktorá bola uvedená v zmluve, preto z uvedeného nemožno vyvodiť záver, že bola uvedená v zmluve v neprospech spotrebiteľa. Zdôraznil, že žiadny právny predpis nezakotvuje právnu relevanciu výpočtu RPMN podľa kalkulačiek z webových stránok, na ktoré poukázal súd. Domnieval

sa, že súd pri svojom výpočte nezahrnul poplatok za poskytnutie úveru, čím mu vyšla RPMN 15,06%, preto jeho výpočet nie je správny. Ďalej bol toho názoru, že v zmluve je aj správne uvedená celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť a odôvodnenie súdu prvej inštancie považuje za zmätočné, nakoľko v zmluve je pri celkovej čiastke úveru uvedená suma vo výške 11.528,40 Eur, a nie suma 11.228,40 Eur ako uviedol súd, pričom suma 11.528,40 Eur zahŕňa aj náklady, ktoré musí spotrebiteľ uhradiť. Poukázal na to, že poskytnutie úveru nepodmieňoval a ani nepodmieňuje uzatvorením poistenia schopnosti splácať úver. Vo vzťahu k trovám konania napokon uviedol, že vzhľadom na to, že došlo k späťvzatiu žaloby, tak žalovaný má za to, že nie je možné priznať náhradu trov konania v rozsahu 100%. Navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že zruší rozsudok súdu prvej inštancie a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a prizná žalovanému náhradu trov súdneho konania.

7. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu vyjadrila tak, že v prvom rade poukázala na skutočnosť, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia vôbec nevysporiadal s jej tvrdeniami, na ktoré opätovne poukázala v podanom vyjadrení k odvolaniu. Vo vzťahu k podanému odvolaniu uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne, zotrváva na svojich doterajších vyjadreniach. Vo vzťahu k RPMN uviedla, že spotrebiteľ si pri porovnávaní produktov zvolí produkt s najnižšou RPMN, pričom zdôraznila, že v tomto konaní nie je dôležité ustáliť presnú a číselne konkrétnu výšku RPMN, ale dôležité je určiť, či poistenie mali byť súčasťou celkových nákladov, a teda mali byť premietnuté do RPMN a aj do výpočtu celkovej čiastky, alebo nie. Mala za to, že súd sa správne vysporiadal so zahrnutím nákladov na poistenie do výpočtu celkovej čiastky spotrebiteľského úveru a uvedenie celkovej čiastky úveru v zmluve číselným údajom 11.228,40 Eur v odôvodnení rozsudku považuje za chybu v písaní. Táto chyba však nemení nič na tom, že do výpočtu celkovej čiastky spotrebiteľského úveru patria aj náklady za poistenie. Navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil a aby jej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

8. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobkyne vyjadril tak, že sa v plnom rozsahu pridržiava argumentov uvedených v podanom odvolaní a predošlých písomných vyjadrení a zároveň si dovoľuje poukázať ešte na ďalšie skutočnosti. Uviedol, že je známych už najmenej 5 ďalších rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorými Najvyšší súd vytvára svoju ustálenú rozhodovaciu prax v danej veci. Vo vyjadrení uviedol aj konkrétne rozhodnutia Najvyššieho súdu, pričom na základe uvedeného jednoznačne konštatoval, že zmluva nemusí obsahovať presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach. S tvrdením žalobkyne, že do RPMN majú byť zahrnuté aj náklady za bežný účet, preto striktné nesúhlasí a znova zdôrazňuje, že poskytnutie úveru nepodmieňoval a ani nepodmieňuje uzatvorením poistenia schopnosti splácať úver alebo otvorením bežného účtu tak, ako to uvádzala vo svojich predchádzajúcich písomných vyjadreniach. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že zruší rozsudok okresného súdu a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

9. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval

príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

13. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka naplnená nebola.

14. Odvolateľ namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tu odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto iná vada však v posudzovanom spore odvolacím súdom zistená nebola.

15. K nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že táto odvolacia námietka síce bola naplnená a to tým, že sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s novým rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo/146/2017. Napriek uvedenému však v konaní boli zistené aj ďalšie dôvody spôsobujúce v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru poskytnutého žalobkyni ako spotrebiteľke, preto z uvedeného dôvodu odvolací súd napriek naplneniu tejto odvolacej námietky nevidel dôvod na zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie, pretože v končenom dôsledku by tento po vysporiadaní sa s uvedeným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR dospel k rovnakému záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru v predmetnej sporovej veci.

16. Súd prvej inštancie správne posúdil predmetný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným ako vzťah spotrebiteľský, a ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že tento vzťah je vzťahom spotrebiteľským v zmysle právnych predpisov zameraných na ochranu spotrebiteľa. Zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd poukazuje na to, že Zmluva o úvere je síce zmluvným typom upraveným v Obchodnom zákonníku, avšak aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka možno považovať za spotrebiteľskú, preto sa na právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (pozri aj rozsudok NS SR sp. zn. 3MCdo/12/2014 zo dňa 21.04.2015, uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 12.04.2016 sp. zn. III. ÚS 194/2016 - 10, v zmysle ktorého sa v prípade, že ide o právny vzťah, ktorého stranou je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to aj v prípade, keď ide o absolútny obchod). V predmetnej veci je preto namieste aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka nie Obchodného zákonníka.

17. Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 odsek 2 (ďalej len „ZoSÚ“) presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných, musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzatvorenia zmluvy medzi stranami sporu bolo okrem iného aj uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, či uvedenie RPMN.

18. Účelom právnej úpravy § 9 ods. 2 ZoSÚ je bez akýchkoľvek pochybností aj poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Ten má totiž právo byť informovaný o výške (sume) skutočne poskytnutého úveru, úrokov z úveru či poplatkoch. Žalovaný ako dodávateľ má preto zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom

úvere uviesť okrem iného aj pravdivý údaj o celkovej čiastke, a to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky v zmluve neuvedené (§ 11 odsek 1 ZoSÚ).

19. Odvolací súd zdôrazňuje, že nie je možné stotožňovať pojmy celková výška nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Spotrebiteľ je povinný zaplatiť len náklady spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, ako aj samotný spotrebiteľský úver. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v sebe subsumuje istinu spotrebiteľského úveru a náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Odvolací súd poukazuje na to, že ak právny predpis používa uvedený pojem, potom je nepochybné, že musí ísť o číselné vyjadrenie takejto čiastky. Splnenie uvedenej povinnosti dodávateľom nie je jednak splnená tým, že túto povinnosť dodávateľ preniesie na spotrebiteľa (t.j. aby samotný spotrebiteľ vykonal matematický prepočet, resp. súčet výšky poskytnutého úveru a celkových nákladov úveru) a jednak ani v prípadoch, ak síce je číselne vyjadrená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ale táto je uvedená v nesprávnej výške.

20. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie mal z obsahu spisu za preukázané, že celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, bola v zmluve uvedená v nesprávnej výške. Vo vzťahu k istine spotrebiteľského úveru, žalobkyňa sa ako spotrebiteľ na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zaviazala žalovanému uhrádzať v pravidelných 120 mesačných splátkach sumu 93,57 Eur, teda len na istinu bola povinná vrátiť žalovanému sumu 11.228,40 Eur. Odvolací súd obdobne ako súd prvej inštancie nemohol započítať do celkovej čiastky poplatky za poskytnutie úveru, či poisťné, pretože rovnako nemal za preukázané, že došlo k individuálnemu dojednaniu týchto poplatkov a že žalobkyňa ako spotrebiteľka bola s týmito oboznámená, pričom uvedené poplatky vo vzťahu k spôsobu ich dojednania predstavujú neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré vyvolávajú v neprospech spotrebiteľa ako slabšej strany hrubú nerovnováhu. Dojednania o uvedených poplatkoch boli vopred preformulované žalovaným ako dodávateľom a žalobkyňa ako spotrebiteľka nemohla ich znenie ovplyvniť, preto súd prvej inštancie správne dospel k záveru o tom, že neboli individuálne dojednané. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vypočítal uvedenú sumu, avšak odvolací súd poukazuje na to, že v prípade, ak by aj do celkových nákladov (bez ohľadu na vyššie uvedené) započítal všetky poplatky uvedené minimálne v samotnej zmluve (č.l. 14) ako nákladov úveru, tak spolu s povinnosťou vrátiť celkovú istinu žalovanému by táto suma bola vo výške 1.612,82 Eur, čo tiež nezodpovedá sume celkovej čiastky uvedenej v uzatvorenej zmluve. Vo vzťahu k uvedenému, preto záver súdu prvej inštancie o nesprávnosti výpočtu celkovej čiastky, ktorú bola žalobkyňa ako spotrebiteľ povinná vrátiť je správny.

21. Vo vzťahu k výpočtu údaja RPMN možno konštatovať, že napokon aj uvedenie nesprávnej celkovej čiastky, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť má vplyv na výpočet údaju o RPMN, ktorý bol tak v dôsledku uvedeného tiež nesprávne uvedený.

22. RPMN je jednou z podstatných náležitostí Zmluvy o úvere, pretože tento údaj predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha tento údaj spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. Tým, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje sa tým spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu a tak aj výber úveru, pre toho - konkrétneho spotrebiteľa najvýhodnejšieho. RPMN tak predstavuje vyjadrenie celkových nákladov spotrebiteľa obsahujúci jednak prvok úrokovej sadzby a prvok ostatných súvisiacich nákladov. Ostatnými súvisiacimi nákladmi možno rozumieť náklady na zisťovanie informácií, administratívu, prípravu dokumentov, záruky, poisťenie úverov a podobne. Jednou z podstatných náležitostí zmluvy o úvere okrem uvedenia samotného RPMN aj uvedenie predpokladov pre jeho výpočet, čo umožňuje tak spotrebiteľovi ako aj súdu zistiť, na základe čoho dospel veriteľ (dodávateľ) k výsledku o konečnej výške RPMN, a či je výpočet RPMN správny, nakoľko aj nesprávne uvedenie RPMN zo strany dodávateľa (veriteľa) je klamaním spotrebiteľa a hľadá sa na neho, akoby RPMN nebolo uvedené (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 20Co/230/2014 zo dňa 19.11.2015).

23. Ak je výška RPMN v zmluve síce uvedená, ale v nesprávnej výške, je to v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd zdôrazňuje, že bez toho, aby boli v zmluve uvedené objektívne údaje umožňujúce spotrebiteľovi orientovať sa medzi úvermi poskytovanými rôznymi dodávateľmi a posudzovať výhodnosť podmienok, za akých má byť spotrebiteľovi úver poskytnutý, nedochádza k naplneniu cieľa ZoSÚ. Uvedenie nesprávneho údaja o RPMN je skutočnosťou, ktorá nemôže byť na ťarchu spotrebiteľa a je práve na dodávateľovi ako profesionálne vystupujúcom subjekte, ktorého povinnosťou je konať s odbornou starostlivosťou tak, aby spotrebiteľa nezavádzal a poskytol mu pravdivé informácie o

poskytovanom úvere. Na základe uvedeného teda súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že ani v prípade tejto povinnej náležitosti neboli splnené zákonom predpísané podmienky, ktoré majú takisto za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

24. Vo vzťahu k vyššiemu má odvolací súd za to, že už samotné nesprávne uvedenie celkovej čiastky, ktoré bola žalobkyňa ako spotrebiteľka povinná zaplatiť, alebo len samotné nesprávne uvedenie RPMN spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť uzatvoreného úveru a preto by nebolo potrebné sa ďalej zaoberať ani ostatnými dôvodmi, bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

25. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že žalobkyňa bola povinná žalovanému vrátiť len istinu skutočne poskytnutého úveru, pričom táto mu uhradila sumu prevyšujúcu poskytnutú istinu (7.712,06 Eur), preto súd prvej inštancie správne zaviazal žalovaného na zaplataenie rozdielu uvedených súm ako bezdôvodného obohatenia a tiež správne zaviazal žalovaného aj na zaplataenie zákonného úroku z omeškania z uvedenej sumy.

26. Vzhľadom na posúdenie absencie náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ a na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie rozhodol odlišne, teda sa vo svojom rozhodnutí odklonil od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, avšak tento odklon neodôvodnil. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na čl. 2 ods. 3 základných princípov Civilného sporového poriadku v zmysle ktorého, mal súd prvej inštancie presvedčivo a dôkladne odôvodniť svoj odklon a tiež aj na ust. § 220 ods. 2 a 3 C.s.p., v zmysle ktorého mal uviesť čoho sa žalobkyňa domáhala, aké skutočnosti tvrdila, aké dôkazy označila, aké prostriedky procesného útoku použila, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil a tiež jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax, pričom mal dbať na to, aby odôvodnenie bolo presvedčivé. Ak sa súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, malo odôvodnenie jeho rozsudku obsahovať aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu, čo však v predmetnom prípade absentovalo.

27. Odvolací súd poukazuje na to, že rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty vyjadreného v článku 2 ods. 2 Základných princípov C.s.p.. V systéme všeobecného súdnictva je touto autoritou Najvyšší súd Slovenskej republiky, Ústavný súd Slovenskej republiky, Európsky súd pre ľudské práva a v prípade aplikácií úniijného práva aj Súdny dvor Európskej únie. Sporové strany legitímne očakávajú, že ich spor bude rozhodnutý za obdobnej skutkovej a právnej situácie rovnakým spôsobom najmä v situácii, ak existujú publikované rozhodnutia uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadväzovali (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/6/2017 z 06.03.2017). Vo vzťahu k eurokonformnému výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uznesením sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23.04.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 z 17.04.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 z 23.04.2018, s ktorým právnym názorom najvyššieho súdu sa súd prvej inštancie vôbec nevyssporiadal, čo je v rozpore s ust. § 220 ods. 3 C.s.p. a porušením práva na spravodlivý proces. Napriek uvedenej skutočnosti, ako bolo už uvedené vyššie, odvolací súd nevidel dôvod na zrušenie a vrátenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodu, že v predmetnej veci došlo k naplneniu i ďalších dôvodov majúcich za následok vyhlásenie poskytnutého úveru žalobkyňi za bezúročný a bez poplatkov. V prípade, ak by odvolací súd zrušil a vrátil rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu, aby sa vysporiadal s uvedeným nedostatkom, súd prvej inštancie by dospel k totožným výrokom a k totožnému záveru, len s tým rozdielom, že by sa vysporiadal s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom dôvody bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru by boli naplnené v prípade absencie iných zákonom stanovených obligatórnych náležitostí. Aj z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti potvrdil.

28. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

29. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

30. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).